

ZHP KANADA – SŁUŻBA HARCERSKA – SŁUŻBA POLONII

Ponad sto lat temu Generał Robert Baden-Powell wśród młodych żołnierzy w Indiach zaczął stosować elementy skautingu (wywiady, życie obozowe, podchody, tropienie) jako środki oddziaływania wychowawczego. Wydał książkę „Aid to Scouting”, mając na celu wychowanie młodzieży na wartościowych obywateli Anglii. Książka błyskawicznie rozpowszechniła się wśród młodzieży szkolnej. W sierpniu 1907r zorganizował pierwszy obóz dla 20 młodych uczestników gdzie wypróbował i opisał swoje pomysły wychowawcze i w 1908r opublikował książkę „Scouting for Boys”.

Idea skautingu Baden-Powella szybko spopularyzowała się w Wielkiej Brytanii i Europie. W Polsce w 1909r Andrzej Małkowski przetłumaczył „Scouting for Boys” i zorganizował pierwsze jednostki we Lwowie.

Wydarzenia historyczne i religijne w kraju, oraz obchody kulturalne i tradycje narodowe, wzbogaciły organizację i stworzyły wyłącznie, polski ruch harcerski. Małkowski widział harcerstwo jako ruch wychowawczo-społeczny i razem z żoną Olgą Drahonowską-Małkowską rozpracowali "Skauting Jako System Wychowania Młodzieży" który do dnia dzisiejszego jest stosowny.

Podczas drugiej wojny światowej harcerstwo szybko się rozwijało. Młodzież była zapalona i zaangażowana w akcjach niepodległościowych. Niektórzy wybijali się jako liderzy i zajmowali coraz bardziej odpowiedzialne funkcje w organizacji.

Po drugiej wojnie światowej młodzi instruktorzy i instruktorki znaleźli się rozproszeni po całym świecie. Po przeżyciach swoich byli w stanie zachować najsilniejsze wartości wychowawcze. Natychmiast stworzyli harcerstwo w krajach w których się znaleźli i kontynuowali pracę wychowawczą z młodzieżą polonijną na obczyźnie.

W Kanadzie ZHP kwitło, i rozpoczęło się stałe kształcenie następnych pokoleń na drużynowych i instruktorów. Wyłonił się zespół doświadczonych ludzi, przygotowanych do pracy w społeczeństwie polonijnym i kanadyjskim. Pierwszy kurs drużynowych odbył się na Kanadyjskich Kaszubach w 1956r i od tego czasu kursy odbywają się regularnie dla harcerzy i harcerek co dwa lata.

Rozpracowany system wychowawczy kontynuuje kształcenie następnych pokoleń polonijnych na szczeblach instruktorskich od przewodników do podharcemistrzów i harcistrzów, na lojalnych obywateli, silnych liderów, oddanych swojemu pochodzeniu.

W ostatnich 5 dekadach kursy odbyły się w ośrodkach harcerskich na Kaszubach, w Quebecu i Albercie, przy Winnipeg Manitoba, także w Banff, w Górach Skalistich Kootney Plains w Albercie, w Whistler przy Vancouverze, w Nowej Szkocji oraz w ośrodkach skautingu kanadyjskiego przy Kingston, Port Colborne i Acton, Ontario. Programy kursu są prowadzone przez instruktorów wykształconych w swojej specjalizacji i z dużym doświadczeniem. Z inicjatywy typu „Inter-Provincial Connections” (od czasów byłego premiera Kanady Pierre Trudeau), zorganizowano wielkie wyprawy w ramach kształcenia; jak wędrowki z Toronto do Banff, i do Vancouver (gdzie zadaniem było zatrzymanie się w większych ośrodkach polonijnych i nawiązanie kontaktu z polonią i ośrodkami kanadyjskimi) oraz krajoznawcza wyprawa do Nowej Szkocji.

Podczas roku harcerskiego odprawy kształceniowe dla funkcyjnych oraz kursy zastępowych przy jednostkach są zorganizowane przez Hufce i Chorągwie. Odbywają się także specjalne kursy przygotowawcze na większe wydarzenia, jak światowe zloty.

Nasz udział we wszystkich akcjach harcerskich polega na pracy bezinteresownej. Instruktorzy i instruktorki wprowadzają swoje doświadczenie w życie polonijne w licznych organizacjach polonijnych jak: w głównym zarządzie Kongresu Polonii Kanadyjskiej (do tychczas 7 prezesów), w zarządach okręgowych KPK, organizacjach parafialnych i społecznych (Credit Union, SPK, Fundusz Milenium), w legionach, w szkołach polskich, Polonia Świata, itd. W środowisku instruktorskim znajdują się lekarze, architekci, naukowcy, adwokaci, artyści, przemysłowcy, nauczyciele, akademicy, itp.

W 2012 roku, stacja Bucze, na Kaszubach, Ontario przyjęła ponad 60 młodzieży na kursy drużynowych i przewodniczek. Harcerki spotkały się z 16toma instruktorkami, które poprzez wykłady, zajęcia, gry i dyskusje przekazywały swoją harcerską wiedzę. Kursantki powróciły do prawdziwego systemu zastępowego, takiego jaki wprowadził Lord R. Baden Powell ponad 100 lat temu. Zajęcia harcerskie przeplatały dyskusje na tematy takie jak: etapy rozwoju młodzieży, metoda harcerska wychowawcza, organizowanie programów i obchody, religijność i tożsamości. Wiele zajęć wyrobiło i pobudziło w młodzieży pewność siebie, odwagę, pracowitość, samodzielność oraz cechy lidera które w przyszłości będą podstawą sukcesu w życiu zawodowym, polonijnym oraz osobistym.

Zainteresowanie i zaangażowanie młodzieży harcerskiej w kontynuowanie tej niezmiernie ważnej pracy dla polonijnego społeczeństwa jest godne podziwu.

Barbara Woźniak, Harcmistrzyni
Komendantka Chorągwi Harcerek w Kanadzie

Kurs drużynowych „Czuwaj” i przewodniczek „Bucze”, Kaplica pod Sosnami, Kaszuby 2012.